

Rimo Hunt, jalgpallur

Sündinud 5. novembril 1985

Sportlikud saavutused: Esiliiga 2011 hooajal lõi Hunt 30 mänguga 35 väravat, aidates Tallinna Kalevil Meistriliigasse tõusta. 9. veebruaril 2012 liitus Hunt Levadiaga ja lõi 35 mänguga 11 väravat Meistriliiga 2012. aasta hooajal mille nad lõpetasid teise kohaga. Ta võitis oma esimese Meistriliiga tiitli 2013. aasta hooajal ja ta oli nii Levadia kui ka kogu liiga parim väravakütt 22 väravaga. Meirtsiliiga parim mängija 2013. 7. veebruaril 2015 liitus Hunt Kashastani kõrgliiga klubiga Kõzõlorda Kaisariga. 28. jaanuaril 2016 liitus Hunt Levadiaga ning määrati 2016. aasta hooajaks meeskonna kapteniks.

A-koondise debüüdi tegi Hunt 3. juunil 2013 sõpruskohtumises Valgevene vastu.

Esimese värava lõi 5. märtsil 2014 Gibraltarile. Kokku mänginud rahvuskoondises 7 mängu.

Rimo Hunt on pärit Haapsalust.

Ta on olnud Läänemaa aasta meessportlane aastal 2013.

Hea harjumus: käia regulaarselt trennis.

Mis tundeid värava löömine tekitab?

See sõltub suuresti mängu seisust, mängu iseloomust – kas on sõpruskohtumine või punktide peale mängimine – ja kindlasti ka hetke seisust, mis on skoor sellel hetkel. Aga lüüa viimasel minutil oma kõige suuremale konkurendile võiduvärav... Seda emotsiooni on raske kirjeldada. See on adrenaliini ja emotsioonide virr-varr selle kõige positiivsemas tähenduses.

Kuidas sa jalgpalli enda jaoks avastasid?

Olime algkooli kolmandas klassis ja ühel kenal kargel sügishommikul astus sisse kehalise kasvatuse õpetaja. See polnud küll meie oma kehalise kasvatuse õpetaja, vaid Wiedemanni gümnaasiumi oma, Aavo Tomingas, ja kutsus meid jalgpallitrenni. Sel hetkel me vist keegi trennis ei käinud ja mõtlesime poistega, et lähme! Ja nii see teekond pihta hakkas.

Kui sportlik laps sa enne seda olid?

Toona oli kõik teistmoodi. Lapsed elasid õues. Polnud arvuteid, telefone, mängu. Kõige populaarsem asi oli tetrise-nimeline videomäng ja seda polnud ka kõigil. Nii et mõnes mõttes olime sportlikud küll, füüsilise külje pealt probleeme polnud. Suviti käisime laagrites. Kui olin noor poiss, siis olid laagrid populaarsemad. Aga kui ma juba jalgpallitreeningule läksin, siis sinna jäin ka pidama.

Kui palju sa enne Aavo Tominga kutset üldse jalgpallist teadsid?

Mitte midagi ei teadnud. Oli täiesti suva. Oleks keegi tulnud ja öelnud, et tulge korvpallitrenni, siis oleksin ka sinna läinud. See oli natuke juhuse asi ka. Aavo enda poeg oli meist aasta noorem ja eks ta mõtles rohkem tema peale, soovis talle väljundit pakkuda. Meie sattusime just sellesse vanusegruppi. Aavo ise oli tegelikult üsna jalgpallikauge inimene, aga ta oli hästi tubli, tegi selle asja endale selgeks ja hakkas eest vedama. Ja alguses läks meil isegi päris hästi.

Kas enne seda jalgpalli Haapsalus üldse ei mängitud?

Ma arvan, et mitte. Ei mäleta küll.

Kas sa oma esimest võistlust mäletad?

Väga ei mäleta. Aga mäletan, et turniiridel läks meil ikka hästi. Me saime päris palju medaleid, olime tublid.

Mis sulle jalgpalli juures meeldis, et sa paigale jäid?

Mulle meeldis see, et tegu oli meeskonnaspordiga. Kuttidega kokku tulla, pulli teha, treenida, võistlustel käia. Just need aspektid, nii et tõenäoliselt oleks korvpall mulle samamoodi sobinud, seda enam, et hästi paljud mu sõbrad mängisid korvpalli. Linnas oligi kaks leeri – olid korvpallur või olid jalgpallur. Korvpall oli populaarsem, sest see oli toona Haapsalus rohkem arenenud. Nii et see oli tõesti suur juhus, et ma jalgpalli mängima hakkasin.

Aga sa jäid ikkagi jalgpalli juurde.

Ega ma olnud väga korvpalluri tüüpi. Kui ma alustasin, siis olin päris lühike. Olin klassis päris kaua üks lühemaid. Pikkust hakkasin viskama alles gümnaasiumis.

Ütlesid, et algul võitsite päris palju.

Jah, esimestel aastatel võitsime päris paljusid turniire, meil oli hea meeskond. Ma ei oska muidugi öelda, mis kvaliteediga need turniirid olid. Aga käisime isegi Saksamaal Rendsburgis, Haapsalu sõpruslinnas, kus oli meist aasta vanemate poiste turniir ja me tulime seal medalile. Võin eksida, aga igatahes läks meil väga hästi.

Kuidas teie trennid välja nägid? Kui sageli koos käisite?

Trenni tegime vist ikka kolm-neli korda nädalas. Talviti mängisime saalis puupõranda peal ja kui muru roheliseks läks, siis õues muru peal. Saalis mängimise puhul oli see hea, et õppisime teistsugust vutti, teistsugust tehnikat. Tänapäeval saalis üldse ei mängita, sest nüüd on igal pool kunstmuru. Aasta otsa saab õues trenni teha. Muide, täna on Haapsalus jalgpalliks supertingimused!

Kui kiiresti said aru, et jalgpallis oled hea, et see tuleb sul hästi välja?

Muidugi tuli see mul hästi välja, päris algusest peale. Võib-olla kannustas see ka rohkem pühendumata. Haapsalus mängisime noorteliigas ja mulle lihtsalt meeldis mängimas käia. Mind valiti välja ja kutsuti Flora laagritesse juba väikse poisina aga ma ei osanud sellest väga midagi arvata. Flora süsteem oli üks suuremaid süsteeme siis, ja on ka täna. Meie klubi kuulus ka Flora süsteemi ja niimoodi olime kogu aeg vaateväljas, kui tuli kätte aeg samm edasi teha. Aga mina paraku sama *flow*-ga edasi ei liikunud.

Esimene pikem mängupaus tuli sisse gümnaasiumis, kui tulin Tallinnasse kooli. Kõik oli uus ja huvitav ja ma ei osanud kellegi uksele ka koputada. Haapsalust mind ka kuhugi ei suunatud ja niimoodi see auk sisse tekkis. Kaks aastat olin Tallinnas, siis tulin Haapsallu tagasi ja hakkasin ennast jälle liigutama.

Kui raske on sportimist uuesti alustada?

Eks see on ikka raske. Võtab pikalt aega, et organism treeningurütmi tagasi saada. Aga jalgpalli oli juba õpitud ja mingi tase saavutatud. See on nagu jalgrattasõit. Kui kord ära õpid, siis täiesti ära seda ei kaota.

Paus tekkis ka pärast keskkooli. Miks?

Läksin ülikooli, Tartusse ja seal tuli sisse tõsine auk. Ma ei teinud üldse mitte mingit sporti. Alles siis, kui sõjaväkke läksin ja uuesti liigutama hakkasin, sain aru, et füüsis oli kuskile ära kadunud. Pärast sõjaväge hakkasin nädalavahetustel ajaviiteks suvalises liigas uuesti mängima. Tartus käisin nädalas korra mängimas sellise ühendusega nagu Fauna. Seal sain vaikselt uuesti jalgpalli lainele.

Miks sa võtsid selle mängu pärast pikka pausi uuesti ette?

Elu sättis nii. Selle kõige üheks suuremaks juhuseks oli mäng Tallinna Kalevi vastu. Läksin kohale nagu ikka, pool tundi varem, kilekott käes, paar asja sees ja vaatan, misasja, mingi meeskond teeb juba sooja. Ühesugused dressid seljas, treeneril vile suus, hõikab: "Üles, alla!"

Küsisin, kas tõesti meie mängime täna siin?

"Jaa, jaa, täna on sul võimalus mängida kõrgliiga vastu!" vastati mulle. Tallinna Kalevi kõrgliiga satsi mäng jäi ära ja nad tulid duubli asemele treeningmängu tegema. Mõtlesin, et nojah, mis vahet sel ikka on.

Jäime kohe üks-null taha, kaks-null taha, kolm-null taha, aga siis panime neile vastu 3:1, 3:2, 3:3. Läksime 4:3 veel juhtima ka! Aga lõpuks nad meid ikkagi võitsid 5:4 või midagi sellist. Pärast seda lasti Kalevi peatreener vist lahti. Siis hakkas Kalev mulle peale käima, et äkki ma tahaksin tulla nende juurde trenni tegema. Vastasin, et mul on vaja veel ülikoolis käia.

Kui 25-aastaseks sain, istusin MC Tallinna toonase juhiga maha ja arutasime, et äkki ma ikkagi prooviksin seda suurt vutti. Ütles, et kas praegu või mitte kunagi. "Nojah," mõtlesin, "Mis mul kaotada on! Lähen ja mängin siis."

Käisin trennis jaanuaris, veebruaris, märtsis ja aprillis,

Siis kutsuti mind kordusõppustele. Kolm nädalat olin ära ja pärast seda tulin Haapsallu elama, nii et ma trennis enam ei käinud, käisin ainult mängudel. Lõin 30 mänguga 35 või 36 väravat, siis veel karikamängud ka, ja tulime esimeseks. Nad mängisid esiliigas, tõusid selle võiduga kõrgliigasse ja mulle tuli Levadiast kutse minna sinna proovima. Sain 26 aastat vanaks, 20. detsembril sündis mu esimene laps ja esimesest jaanuarist 2012 kirjutasin alla esimese profilepingu.

Kui selle otsuse tegid, siis mõtlesid, et mis sul kaotada on? Aga mis sul võita oli?

See oli võimalus mängida suurt vutti. Kas tuleb midagi välja või ei tule?! Ma ei ole endale mingeid erilisi eesmärke seadnud. Kõik hakkas lihtsalt juhtuma ja siis juhtus ja juhtus. Päris kiiresti.

Esimesel aastal tulin Levadiaga teiseks, karika võitsime ära. Teisel aastal tulime juba meistriks, võitsime superkarika. Olin parim mängija ja siis ma läksin juba paariks aastaks välismaale seiklema. Selle lühikese ajaga olen ma enam-vähem kõik tiitlid kätte saanud.

Sinu karjäär algas siis 2012. aastal. Kuidas see siis kulgenud on?

Võib öelda, et minu karjäär on kulgenud väga muinasjutuliselt. Sai alguse spordi mõttes väga hilises eas ja olen selle perioodi jooksul saavutanud väga palju.

Oleks raske midagi enamat tahta.

Kui olin väike algkoolipoiss, siis oli meil koolis mingi profispordi teema, mis oli seotud Mae ja Veerpaluga. Mina mõtlesin, et parim töö oleks olla profisportlane. Teed seda, mida sulle teha meeldib ja saad selle eest ka palka. Ma ei mõelnud, et

tahan selleks kindlasti saada, vaid et see oleks väga huvitav. Mäletan seda mõtet väga selgelt.

Millised näevad välja jalgpalluri tööpäevad?

Jalgpalluri tööpäev näeb välja väga mõnus – sinu peamine ülesanne on trenni teha, taastuda, toituda ja puhata korrektselt.

Vahepeal mängisid sa Kasahstanis, klubis Kõzõlorda Kaiser. Kuidas sa sinna sattusid?

Kui kodused tiitlid olid võidetud, koondise debüüt tehtud, siis istusime minu *manager* Toomasega maha ja mõtlesime, et mis nüüd. Otsustasime välismaale proovida. Hakkasime peale nullist, üks agent soovitas teha video, tegime video ja ta hakkas oma teiste riikide kontakte läbi helistama. Käisime Iisraelis, kus pakuti lepingut, aga tingimused ei olnud kuigi head. Saksamaal käisime, Tšehhis käisime, kus olin testimisel koos Lindperega. Mind testiti ka Poolas, ja sinna mind taheti saada ka, aga Poola ei tahtnud jälle mina jääda.

Tegelikult läksin lepingule alla kirjutama Tšehhi, kus Lindpere mängis lühikest aega, aga allakirjutamisel tekkisid arusaamatused arvudes, mis enne olid justkui neto, aga siis olid justkui bruto. Mulle nii ei sobinud, sest sellisel puhul ei tea kunagi, millised arusaamatused veel ette tulla võivad, nii et jätsin selle katki. Poole tunni pärast tuli kõne, et Kasahhi klubi ootab sind testimisele Türgis. Selge! Hüppasingi lennuki peale ja Türgi. Olin koos nendega kaks nädalat laagris ja kirjutasin lepingule alla. Nii see peale hakkas.

Kui palju sa enne Kasahstanist teadsid?

Tõesti mitte midagi peale selle, kus see asub ja kui suur see maa on.

Miks sa selle koha valisid?

Pole ju vahet, kuhu minna. Tingimused olid väga head. Kogu hooaja ettevalmistus käis Türgis ja Kasahhi lendasin ma alles siis, kui hooaeg algas. Turismihooaja välisel ajal on Türgi tõeline jalgpalli meka. Kõik hotellid on sportlasi täis. Kõik klubid on seal, seal on palju hästi hooldatud jalgpalliväljakuid, kliima on väga mõnus. Hooajal elasin Kasahhis, mille pindala on sama suur kui Euroopal, nii et igale mängule pidime minema lennukiga. Seal istud lennukisse, nagu siin lähed trammi peale. Aga lennufirma, Astana Air, oli seal uus ja väga uhke.

Kuidas oli Kasahstanis elada?

Sinna on huvitavam mängima minna, kui kuskile Poola või teistesse Euroopa riikidesse, kus elu on igal pool enam-vähem sama, vaid fassaad näeb natuke teistsugune välja. Kasahstan on täiesti teine riik, umbes nagu meil siin 30-40 aastat tagasi oli. See oli põnev. Enne hooaja algust ma vene keelt isegi ei purssinud, oskasin seda väga vähe.

Neil on ka täiesti teistsugused kombes. Päev enne hooaja algust pidime sõitma staadionile. Värava taha oli kaevatud üks auk ja seal ootas meid vaimulik. Võtsime selle augu ümber ringi, tegime oma rituaalid vaimuliku ümina saatel ära, ja siis toodi kohale üks lammas, kel lõigati kõri läbi ja lasti sinna auku verest tühjaks. Mul polnud õrna aimugi, et võiks toimuda midagi sellist.

Kuna sa sõlmisid lepingu ka teiseks aastaks, siis kas võib sellest järeldada, et sulle meeldis seal?

Esimesel aastal õnnestus mul seal päris palju. Mingis väljaandes toodi mind esile kui kõige paremat uustulnukat või välismaalast. Esimesel aastal läks nii hästi, et oleksime isegi eurokohale (võimalus mängida UEFA Euroopa liigas) tulnud. See klubi oli alles sinna tõusmas ja meil oli isegi võrdselt punkte selle meeskonnaga, kes sai eurokoha. Nii vähe jäi puudu.

Klubi eelarve kasvas ja nad võtsid kallimaid mängijad juurde. Aga siis hakkas asi lonkama. Teisel hooajal ma põhimõtteliselt üldse mängida ei saanud. Istusin enamiku ajast pingil ja teinekord isegi seal mitte. Jalgpalli mõttes ei olnud see hea aasta. Aga olin kogemuse võrra rikkam.

Mis juhtus siis, kui Eestisse tagasi tulid?

Õnneks oli mul lihtne Levadiasse tagasi minna. Esimesel aastal pidin küll sisse elama, sest eelmisel hooajal mängisin vähe. Kui pole pikka aega stabiilset mängupraktikat olnud, siis kulub natuke aega, et tempod ja füüsiline valmisolek paika loksuks.

Mis on olnud sinu seni karjääri seni kõige säravam hetk?

Neid hetki on olnud mitmeid. Ma olen tulnud kaks korda Eesti meistriks, karikavõitjaks, superkarika võitjaks, esindanud koondist ja löönud koondise eest värava. Olen teinud *hat trick*'i (Kui mängija lööb ühes mängus kolm väravat) Euroopa liigas esimese eestlasena, mänginud välismaal jne.

Kui oluline on meeskonnatöö ja mis võib minna valesti?

Kõik sõltub meeskonnatööst. Ma ei saa oma tööd hästi teha, kui teised oma tööd ei tee. Ja kui mina ei tee korralikult oma tööd, siis on teistel raskem.

Palju asju võib minna valesti, aga õigesti läheb siis, kui meeskond saab ühtemoodi aru sellest, mida nad seal platsil teevad. Et nad teeksid kõik sama asja ja et nad teeksid seda hästi. See on see võtmeküsimus, mis ongi kõige keerulisem – kuidas panna meeskond sümbioosis tööle.

Kui palju tuleb jalgpalluril teha tüütut trenni?

Tüütü on võib-olla vale sõna, aga rutiinset tegevust on kindlasti palju. Eks loomulikult tahaks kogu aeg mängida ja teha midagi lõbusat, aga teatud liikumiste pidev harjutamine on vajalik kokkumängu jaoks. Ja see osa ei pruugi olla alati lõbus. Aga see on meie töö üks osa ja see pidev, teinekord lausa üksluine tegevus, treenimine, tagab distsipliini ja distsipliin tagab tulemuse.

Sa oled olnud ka meeskonna kapten. Mis roll on mängus meeskonna kaptenil?

Väga oluline roll on. Esiteks peab kapten olema tugev natuur, andma meeskonnale eeskuju. Kui kapten midagi ütleb, siis meeskond saab aru, et nii ongi vaja teha. Ta on lüli treeneri ja meeste vahel ja hoiab meeskonda koos.

Milline kapten sina olid?

Õiglane. Ma arvan, et mul polnud viga. Keegi ei nurisenud. Sa ei peagi midagi otseselt tegema, aga pead olema sina ise. Kindlasti ei lasknud ma ühelgi tüülil, arusaamatusel või emotsioonil üle keeda, vaid me lahendasime need kohe ära.

Meeskonnas mängid ründaja positsioonil. Millal said aru, et see on sinu koht?

Ma ei teagi. Kui ma alustasin, siis olin kohe ründel ja polnudki muud valikut. Väiksena mängisin seal, kus oli vaja mängida. Positsioon kujuneb välja sõltuvalt jalgpalluri omadustest. Ründaja peab olema kiire, eks sealt hakkabki pihta. Pead väravale pihta saama, väravaid lööma.

Millises mängus oled löönud kõige rohkem väravaid?

Ühes mängus on löödud ikka päris mitu väravat, nii umbes viis. Aga üks olulisemaid *hat trick*'e oli Euroopa liigas. Mängisime 2013. aastal Kadriorus Wales'i klubi Bala Towni vastu. See oli väga oluline mäng, täpselt kolm väravat oligi vaja, et pääseda edasi järgmisse ringi. Ja mina need väravad löin ja veel esimese eestlasena selles liigas.

Mis on sinu tugevus ründajana?

Kiirus, jõud ja töövõime.

Milline on sinu arvates hea jalgpallur?

Hea jalgpallur peab, nagu iga sportlane, oma alale pühendumata. Mina olen väga hea näide sellest, et isegi nii hilises eas võib tippsportlasena tegusid tegema hakata ja ei ole mingit probleemi. Ma olin hingega asja juures, ei sekeldanud muude asjadega. Ma arvan, et heaks jalgpalluriks saamine on pigem suhtumise küsimus. Ja sellest pead ise aru saama, kas see sulle sobib või ei sobi.

Kui sa kaalud 100 kilo ja tahad saada sprinteriks, siis pead endale aru andma, et võib-olla sinust ei saa sprinterit. Aga kui kaalud 100 kilo ja mõtled, et tahaksid sumomaadlust või mingit muud jõudu nõudvat ala teha, siis sellest võib isegi asja saada. Aga vaeva pead nägema. Peaasi, et sulle meeldib ja sul on selleks mingid eeldused.

Mis sulle jalgpalli juures meeldib?

Meeskonnatöö. See on sotsiaalne spordiala, kus saad iga päev teistega kokku, teed midagi huvitavat, milles on võistlusmoment. Individuaalne spordiala mulle võib-olla ei sobigi.

Kuidas sulle tundub, mis seisus on Läänemaa jalgpall täna?

Ma arvan, et vastavalt võimalustele väga heas seisus. Oluline on, et seal midagi toimub. On olemas meeskond, kellel on oma fänniklubi. Kõiki asju ei pea ju ka selle eesmärgiga tegema, et tippu jõuda. Peab tegema seda, mida meeldib teha. Kõige olulisem on, et tingimused on olemas. Olen neile maakondade võistlustel saanud isegi paar korda abiks käia.

Kui sa oleksid täna taas kolmandas klassis käiv läänlane, ja peaksid uuesti valima trenni, siis kuhu sa lähleksid?

Ma ei tea. Täiesti võimalik, et lähaksin võib-olla isegi vehklemist proovima. Tänapäevaks on vehklemine Haapsalus viidud ikkagi täiesti maailmatasemele. Priinitsad, poisid ja tüdrukud, teevad tulemusi. Vehklemine on siin praegu kindlasti populaarsem kui jalgpall. Kurat seda teab!